

Alibi

*Késő ősszel
az egyiket a másikkal,
nem fűvel-falevéllal,
dióval és hideg almával
csalta meg, mikor nem ott
nyögdécselt a nagy kertben.
A varjak pedig soha még
olyan jól nem éltek,
mint azokon a szürke ünnepnapokon.*

Egy régi ablak

*Sok évvel
a robbanások után
már csak a te ablakod
van üvegcsíkokból.
Megszokta a szemem.
Még a tiszta kék eget
sem szabdalja szét.
Ha jön a zivatar,
egy dohos párnát
szorítasz a fejedre,
én meg az ablak elé
tartva kezemet, dicsérem
a néhai üveget.*

SZITA SZILVIA

Visszatérés

nem tudsz
más lenni, mint hangtalan, fáradt üzenet

*A házat átépítették azóta többször is.
A kapcsolót rossz helyen keresed, mint elülő
vihar után. Tapogatod a falat, vakon,
hirtelen villanyfény árasztja el a szobát –
szinte feltöri a képet. A bútorok ugyanott,
helyén minden díszlet. Elbúzod a függönyt, kinézel.
Az ablakon túl csend van és sötét, mint egy kihalt
nézőtér. Letehetnéd, de nem hoztál csomagot.*

*Közben egyre mormol egy hang, kinek a hangja?
Téged mesél, jelt ad a kezdésre. Nem érti, mire vársz,
mikor a történetek egytől egyig újrajátszhatók.
Ha az előző főpróba volt, ez most előadás.*

Folyami hajósok

szinte feltöri a képet

*Még a lakótelepi játszótérről ismertem.
Egyszer váratlanul magához intett: nézhettem,
ahogy bordó kannájából öntögeti a vizet
a homokozóban. Idősebb volt nálam.
Varázsló vagyok, mondta, figyeld a kezemet,
és mutatta, milyen, ha medret váj a patak,
darabossá válik a szürkés homok, összetapad.
Tudd meg: iszap és sár mélyén laknak a boldogok,
és tévedés minden egyes különálló homok-
szem. Ilyeneket mondott. Guggoltam mellette,
hozzám beszélt. Bugyogott, kanyargott, kifulladt
a víz, szaladtam újratölteni a kannát.
Vele akartam maradni, akár mindörökre,
de megjelent az anyja. Leszidta, amiért
megint csupa mocsok rajta a nadrág.
Fejét oldalra hajtva állt, nem érték el szavak.
Mi ketten tudtuk csak, hogy ez itt: alakuló meder,
üledék, s ahol anyja áll, ott már a túlpart.*

Bal kéz felől

varázsló vagyok, mondta, figyeld a kezemet

*A menedékházban, olajkályha mellett nem tudsz
más lenni, mint hangtalan, fáradt üzenet. Ahogy
délután, a hegyi szélben legyező bordája, agyon-
hajtogatott noteszlap. Falombnyi szűrő hibátlan ég előtt,
az üvegre rosszul rácsavart kupak – órákkal később
veszed csak észre, mikor könyököddel véletlenül
meglököd az asztalt. Odanyúlsz, ám nem vagy elég
gyors, és kiömlik a víz. Eláztatja a kenyérpapírt,
morzsákat sodor, ahol te sziklák szilánkjait látod.
A bakancsot sikerül megmenteni, bal kéz felől pattog a tűz.*